

Ministeren

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 20. august 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 102 (alm. del) efter ønske fra Rosa Lund (EL) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 102:

Vil ministeren kommentere henvendelsen af 23. juli 2019 fra Inge Christoffersen (UUI alm. del bilag 13) og redegøre for den i henvendelsen omtalte flygtnings muligheder for repatriering?

Svar:

Helt generelt er det min holdning, at vi skal sikre gode muligheder for repatriering, så de flygtninge, der ønsker at vende tilbage til deres hjemland, også får den nødvendige støtte til det.

Der er i relation til en konkret sag spurgt til mulighederne for hjælp til repatriering, herunder når den pågældende borger har en gæld til Skatteforvaltningen. Jeg vil ikke kommentere på den konkrete sag, men jeg kan oplyse mere generelt om repatrieringsordningen, og hvad der gælder i forhold til modregning af eventuelle restancer i repatrieringsstøtten.

Repatrieringslovens tilbud om støtte til repatriering er baseret på frivillighed, og at støtten gives efter ansøgning til kommunen. Repatrieringslovens personkreds omfatter flygtninge, familiesammenførte til flygtninge, og andre familiesammenførte udlændinge. Loven omfatter endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse. Siden 1. marts i år har også danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, mulighed for at ansøge om støtte efter loven.

En ansøgning om hjælp til repatriering indgives til kommunen. Dette vil typisk ske, efter at den pågældende person har modtaget individuel rådgivning om repatriering hos Dansk Flygtningehjælp, som varetager rådgivningsopgaven om repatriering på vegne af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

20. september 2019

Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr.
Akt-id 963135

Kommunen træffer på baggrund af ansøgning afgørelse om hjælp til repatriering. Det indgår i vurderingen af ansøgningen, om den pågældende person har egne midler hertil, og om der er tale om en frivillig repatriering med henblik på at tage varig bopæl i hjemlandet.

I tilfælde, hvor en person har gæld til kommunen, vil kommunen vurdere, om der kan og skal foretages modregning i kommunens udbetaling. Hvis gælden er overgivet til inddrivelse, så er det restanceinddrivelsesmyndigheden (Skatteforvaltningen), der træffer afgørelse i konkrete sager om eventuel modregning med gæld i udbetalinger fra det offentlige. I dette tilfælde har kommunen dog mulighed for at tilbagekalde kravet med henblik på eventuelt selv at foretage modregning med et eget krav mod personen.

Modregning er som udgangspunkt ulovbestemt og sker i overensstemmelse med dansk rets almindelige modregningsregler, der hviler på retspraksis og sædvane og giver en vid adgang til modregning. Der findes enkelte regler i særlovgivningen om modregning, der i loven enten kan være tilladt, selv om de almindelige modregningsbetingelser ikke er opfyldt, eller afskåret, selv om disse betingelser er opfyldt. Det antages, at modregning er udelukket, hvis der ifølge loven gælder et forbud mod kreditorforfølgning. Repatrieringsloven indeholder imidlertid ikke noget forbud mod kreditorforfølgning, herunder modregning.

Udgangspunktet er derfor, at der kan ske modregning i repatrieringsydelsen, forudsat at de almindelige modregningsbetingelser er opfyldt. Selv om alle modregningsbetingelser er opfyldt, antages det, at et behov for effektiv betaling efter omstændighederne kan begrunde, at der skal afstås fra at gennemføre modregning. Dette kan bl.a. være tilfældet, hvor fordringen mod det offentlige har et specielt formål, der efter en konkret vurdering vil forspildes, hvis der gennemføres modregning, herunder f.eks. støtte, der ydes til et særligt formål.

Det er kommunen eller restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. ovenfor, der træffer afgørelse om, hvorvidt der skal ske modregning. Det bør indgå i denne vurdering, om formålet med udbetalingen – at yde støtte til repatrieringen – efter en konkret vurdering forspildes, hvis der gennemføres modregning. Det vil således kunne tale imod hel eller delvis modregning i repatrieringsstøtte, såfremt denne vurderes at være en forudsætning for, at den pågældende borger vælger frivillig hjemrejse.

Helt generelt vil jeg opfordre til, at en borger, der mener, at der er foretaget uretmæssig modregning i den pågældendes repatrieringsstøtte, indgiver en klage herom til Ankestyrelsen.

Mattias Tesfaye

/

Lars von Spreckelsen-Syberg